



**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum IV. Decretalium, per viginti, & unum Titulos distributum, De
Sponsalibus, Et Matrimoniis, eorumque impedimentis, ac dispensationibus,

...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1702

§. 2. An matrimonium fidelium, celebratum per epistolam, vel
Procuratorem, sit Sacramentum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73058](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73058)

343. Dices. 3. Essentia hujus Sacramenti consistit in legitimo fidelium contractu, quo sibi invicem sua corpora tradunt ad usum conjugalem; ergo fideles intendentes celebrare prædictum contractum, necessariò intendunt celebrare matrimonium, quod sit Sacramentum. Resp. non concedi anteced. nisi simul adsit, intentio celebrandi contractum eo modo, quo Christus voluit; hæc autem intentio deficere potest ab intentione celebrandi præcisè contractum constitutum juris mutui suorum corporum ad usum conjugalem; ergo. Quare negandum est, quòd matrimonium, in quantum præcisè contractus est, includat essentialiter, ac inseparabiliter intentionem celebrandi talem contractum animo faciendi Sacramentum, cum hoc nec autoritas, nec ratio evincat. Neque per hoc licitum sit fidelibus, celebrare matrimonia præcisè, quæ sunt contractus; cum supposità institutione Christi, & elevatione matrimonii fidelium ad rationem Sacramenti, lege naturali prohibeantur, actionem Sacramentalem sine ratione Sacramenti celebrare; vel, defectu talis intentionis, irritare; præsertim cum omne matrimonium legitimum, jure divino, à consensu conjugum, indissolubile sit, ut dicemus in seqq.

344. Quòd autem dicitur, fore (ut pleræque matrimonia, hæreticorum, vel Catholici cum hæretica, deficerent à ratione Sacramenti) solum procederet in casu, quo intentio hæretici, volentis contrahere sine animo Sacramenti, foret efficax, ut alteram, quam communiter habent, ineundi matrimonium juxta voluntatem Christi, redderet inefficacem, quòd tamen rarissimè fit, nec præsumi potest. Intentio autem ineundi matrimonium juxta voluntatem Christi, seu prout exigit vera fides salvifica (quam, ut dixi, plerumq; habent, licet errent, existimantes matrimonium non esse è numero Sacramentorum) virtualiter ac implicitè est intentio sufficiens Sacramenti.

§. 2.

An matrimonium fidelium, celebratum per epistolam, vel Procuratorem, sit Sacramentum?

345. Supponendum ex c. fin. de Procuratoribus in 6. ante Trid. etiam inter absentes,

matrimonia validè celebrata esse per Procuratorem, qui habuit qualitates inibi descriptas, nimirum (si ad hoc sit specialiter constitutus) ubi glossa. V. *Idoneus*, ait, *de hoc non dubitari*. Neque in hoc aliquid immutatum esse jure novo, si servetur, atque fiat talis contractus in facie Ecclesiæ. Supp. 2. inter absentes matrimonia validè contrahi etiam per epistolam ad eum finem scriptam, & missam, etiam post Trident. ut notat Barbosa in c. *Nec illud*. 30. q. 5. n. 2. & colligitur arg. c. *Cum apud*, 23. & c. *Tua*. 25. de sponsal. ubi definitum est; *sufficere alia signa, quam verba*; & hæc, inter valentes loqui, necessaria esse solum quoad Ecclesiæ, ut dictum est in præcedentibus; pro quo sufficit, consensum exprimi verbis, vel vocalibus, vel scriptis, vel verbis æquivalenter, eà tamen lege, ut consensus Principalis, antequam Procurator contrahat, vel promissarius, datum consensum in epistola, cum repromissione acceptet, ab eodem non retractetur, sed habitualiter perseveret; his positis.

Ad quæstionem propositam negativè 346. respondet Rebellus *de Obligat. Just. p. 2. l. 2. q. 5.* & alii: sed longè probabilius est oppositum. Nam matrimonium, in quantum contractus legitimus, celebratus cum intentione faciendi, quòd facit Ecclesiæ, ex institutione Christi, habet rationem veri Sacramenti; hoc autem inter Baptizatos absentes fieri potest per Procuratorem, specialiter ad hoc constitutum, vel epistolam (nam taliter fieri potest contractus legitimus inter absentes) & consentiens per Procuratorem, vel per epistolam, potest habere intentionem consentiendi per eos eo modo, quo Christus voluit; ergo nihil deest, ut, his positis, fiat verum Sacramentum; sic Communis.

Ad fundamenta contrariæ sententiæ Resp. esto ad alia Sacramenta requirantur *verba*; tamen in hoc, ad valorem Sacramenti, non requiritur substantialiter *verba proprie dicta*, ex dictis supra; minus coram, per ipsum contrahentem; personaliter expressà voce, ut ibidem dictum est, quoniam sufficiunt etiam alia signa sufficienter consensum, & intentionem contrahentium exprimentia; cum & ipsum Concilium Florentinum dicat: *requi-*

requiri verba, solum regulariter; ergo, non semper; ergo non substantialiter. Ex hoc autem, quod nullum aliud Sacramentum celebretur per epistolam, vel alium, nihil sequitur; quia non est omnium eadem natura. Matrimonium porro, cum, quatenus est contractus, sit assumptum ad rationem Sacramenti, & ille celebrari possit per Epistolam, vel Procuratorem, proprium habet, quod aliis commune non est. Nam Sacramentum poenitentiae non habet utrunque rationem iudicii, sed iudicii arcaui inter solum Iudicem, & personam Rei, uti constat ex Ecclesiae definitione, negantis absolutionem absentis.

348. Si queras, an matrimonium fidelium sit Sacramentum in fieri, vel facto esse? Resp. esse verum Sacramentum non tantum in fieri, sed etiam in facto esse, doceri à Sanchez. l. 2. hic D. 5. n. 7. & aliis. Quoad I. partem omnino est affirmanda; quia, quando sunt omnia constitutiva Sacramenti eo modo, quo requiruntur, nequit abesse Sacramentum; sed dum contractus matrimonii cum intentione faciendi Sacramentum est in fieri, sunt omnia constitutiva Sacramenti eo modo, quo requiruntur; contractus enim cum intentione faciendi, quod facit Ecclesia, ponitur, & primò est, ut immediate prius non fuerit. Nam hoc est rem fieri, propriè; sed tunc nec institutio Christi deficit; ergo. Quoad secundam verò partem probabilius negatur cum Castropalao D. 2. de spons. p. 2. n. 3. Credibilis enim est, quod Sacramentum matrimonii, licet sit signum practicum gratiae sanctificantis in sui susceptione; sui tamen usu non sanctificet conjuges ex opere operato, prout est communis sensus Doctorum teste Castropal. cit.

349. Ex hoc autem, quod conjuges, etiam post celebratum inter se matrimonium, perpetuo uniti significant unionem Verbi cum natura humana, & Christi cum Ecclesia; & hac ratione sint signum rei Sacrae, divinitus institutum, non sunt tamen signum practicum gratiae, nisi in susceptione; non, in usu, nec paritas ab Eucharistia urget; haec enim habet esse signum gratiae practicum, seu causativum in sui usu, ex eo, quod institutum sit in spirituale alimentum animae, imitatio

Tom. IV.

ne cibi, & potus corporalis, qui non nutrit, nisi usu suo, & sumptione praevia.

S. 3.

An fiat Sacramentum, si fidelis in-
eat matrimonium cum infideli?

Supponimus, quod fidelis ex dispensatione Pontificis validè contrahere possit, cum infideli. Ad quaestionem igitur propositam, affirmat Sotus in 4. dist. 26. q. 2. a. 3. sed rectius negatur cum Sanchez. l. 2. hic D. 8. n. 2. Quia Sacramentum ex parte utriusque est unicum in numero, & indivisibile; ergo non potest afficere, nisi utrumque contrahentem; sed infidelem afficere non potest, cum sit incapax; ergo nec fidelem, praesertim cum sicut non unus, sed uterque est Minister, sic in utroque necessaria sit intentio, qua in infideli esse non potest. Contractus enim indivisibiliter procedens à contrahentibus est materia matrimonii, qua est Sacramentum, ut dicemus infra: ergo si nequeant ambo Sacramentaliter contrahere, contractus, in quantum ab illis procedit, nequit esse Sacramentum.

350. Quæstio est, an matrimonium infidelium, suscepto baptismo, evadat Sacramentum? ante responsum sup. etiam apud infideles matrimonium legitime contrahi, & validum esse, ut habetur c. Gaudemus 8. de Divort. ibi: cum Sacramentum conjugii apud fideles, & infideles existat; & c. de infidelibus. 4. de Consang. ubi Innocentius III. Archiepiscopo, & capitulo Tirenfi rescribens, ait: de infidelibus ad fidem conversis, utrum si ante conversionem suam secundum legis veteris instituta, circa gradus consanguinitatis à Canone denotatos conjuncti fuerint, separari debeant post baptismum? duximus respondendum, quod matrimonium sic contractum, non est post baptismi lavacrum separandum; cum à iudeis Dominus requisitus, si liceret Uxorem ex quacunque causa dimittere, ipsis respondit: quod DEUS conjunxit, homo non separet: per hoc innuens esse matrimonium inter eos. Hinc Infideles, facti fideles, non contrahunt denuò, sed in legitimo matrimonio prius inito perseverant; ita Sanchez. l. 2. hic D. 9. n. 1. quo posito.

M 2

Ad